

XVIII.

Forslag til Lov

om

**Ændringer i Bestemmelserne om Sammenstød og Bjærgning
i Sølov af 1. April 1892.**(Fremsat i Folketinget den 9. Oktober 1912 af Minister for Handel og Søfart *Muus.*)

§ 1.

§ 220 i Sølov af 1. April 1892 affattes saaledes:

„Naar Skade paa Skib, Gods eller Person foraarsages ved Sammenstød mellem Skibe, og Skylden ligger paa den ene Side alene, da skal den skyldige erstatte al derved foranlediget Skade. Er nogens Død forvoldt ved Sammenstødet, vil den skyldige, selv om hans Forhold ikke skønnes at være strafbart, kunne tilpligtes paa derom sket Begæring at give den afdødes Ægtefælle eller Børn Erstatning for Tabet af deres Forsøger, fastsat enten til en bestemt Sum en Gang for alle eller til fortløbende Underholdsbidrag for et vist Tidsrum.

Er der Skyld paa begge Sider, skal enhver af de skyldige erstatte Skaden efter Forholdet mellem de paa hver Side begaaede Fejls Beskaffenhed. Give Omstændighederne ikke Støtte for en Fordeling i et bestemt Forhold, deles Skaden lige.

Hver enkelt af de skyldige er alene ansvarlig for den paa ham faldende Del af Erstatningen, undtagen naar Død eller Skade paa Legeme eller Helbred er foraarsaget, i hvilket Tilfælde den til Erstatning berettigede kan indtale den hele Erstatning hos hver af de skyldige. Har en af de skyldige herefter maattet udrede mere, end der forholdsvis falder paa ham, kan han holde sig til den anden for saa stort et Beløb, som han har maattet udrede for meget.

Ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet om Skyld skal Retten tage i særlig Betragtning, hvorvidt der var Tid til Overlæg eller ikke.“

§ 2.

§ 222 i samme Lov affattes saaledes:

„For den Erstatning, som skal tilsvares i Henhold til § 220, hæfter Rederen med Skib og Fragt, for saa vidt Sammenstødet er foraarsaget af nogen, for hvem han i Medfør af § 8 bærer Ansvar.“